

מאורות השבת

פרשת בשלח

עורך: הרב סתיו א.

מאור הפרשה | מאור הדרשה | מאור למדרש | מאור הלשון | מאור הבית | מאור ההלכה

מאור הדרשה

תופעת טבע

"וּבְרוּחַ אֶפְיֹךְ נִעְרַמְנוּ מִיָּם" (טו, ח)
מה לדעתכם היה הנס הגדול ביותר שהיה ביציאת מצרים? מכת בכורות? קריעת ים סוף? לא ולא!

הנס הגדול ביותר היה שפרעה, אחרי כל מה שעבר, עשרת המכות, התעללות ממושכת, השפלה וסמינר ערכים להוכחת מציאות האלוהים בעולם, ואחרי כל זה הוא רואה את ים סוף נבקע לשניים ומחליט להיכנס... איך? הרי שום אדם בעולם לא היה מעז!

כמה טיפשות צריך בשביל לבצע מהלך כזה!

מה הולך כאן?

"וברוח אפיך נערמו מיים" - מתרגם האונקלוס "חכימו מיא", נערמו מלשון ערמה, נעשו המים ערמומיים... אם רק ים סוף היה נקרע, פרעה לא היה מעז להיכנס למים, אבל מה קרה? הקב"ה קרע את כל המימות שבעולם. כשפרעה ראה את ים סוף נקרע, הוא הוציא את המימיה לשתות, לקח שלוק, נשפכו לו המים מצד שמאל של הפנים,

המשך בעמוד 3

מאור הפרשה

ר' אבשלום ח.

אמונה ושירה

עבדים בורחים. ורבינו בחיי הוסיף: שרק אז נחשבו גאולים. כי העבד היוצא מתחת יד האדון.. כשהוצרך לשלחו מאתו בעל כורחו, עוד העבד ירא ומפחד פן ירדוף אדונו אחריו, ואין הגאולה שלמה אצל העבד, עד שיתברר מיתת האדון. יוצא שקרי"ס היא שלימות הגאולה, "מצרים מת על שפת הים".

"ויראו.. ויאמינו" אומר הרש"ר הירש: יראה ואמונה, הן שתי התכונות הבסיסיות הצריכות לפעום תמיד בלב היהודי העומד לפני ה'. ישנה רק הוויה אחת אשר עלינו לירא מפניה ולבטוח בה בעת ובעונה אחת, והיא ה', האל האחד והיחיד, אשר מידת אהבתו היא כמידת צדקו בדין, וכמידת צדקו כן מידת אהבתו, והוא כלי-יכול במידה שווה בהנהגת אהבתו וצדקו. משמעותו הנצחית של רגע ישועה זה, הייחודי בגדולתו, כאשר האומה המשועבדת לשעבר, ועתה בת חורין לעד, ראתה את "הענק המצרי" שרוע מת לרגליה, היא להוכיח וללמד את שלוש המעלות האלה של ה' מידת דינו- אשר יש לירוא ממנו בכל עת, אהבתו- אשר יש לצפות לה תמיד באמונה, וכחו הגדול- המושל בחירות על הכל ופועל ברחמים ובדין יחדיו.

"וירא ישראל את היד הגדולה" בני" לא רק רואים את ידו החזקה של הקב"ה בה הוא מכה את מצרים.. אלא את ידו הגדולה, שיש בה גם דין למצרים אבל גם רחמים עליהם. **התנחומא אומר:** משל לאחד, שהיה מהלך בדרך והיה מנהיג בנו לפניו. באו ליסטים לשבותו מלפניו, החזירו לאחוריו. בא הזאב, נטלו מאחוריו, נתנו לפניו. ראה לסטין מאחוריו וזאב מלפניו, נתנו על זרעותיו. כך הקב"ה לישראל, הים לפניו ומצרים לאחוריהם, לקחם על זרעותיו. זו היד הגדולה שמנערת את המצרים ביים ומגוננת על ישראל.

"וַיֹּשֶׁעַ ה' בַּיּוֹם הַהוּא אֶת יִשְׂרָאֵל מִיַּד מִצְרַיִם, וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת מִצְרַיִם מֵעַל שַׁפַּת הַיָּם. וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדוֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה ה' בְּמִצְרַיִם, וַיִּירָאוּ הָעָם אֶת ה' וַיֹּאמְרוּ ה' וַיִּצְמַח עַבְדּוֹ. אִזְּ יִשִּׁיר מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל..."

בני" יוצאים ממצרים ביד רמה "יצאו כל צבאות ה' מארץ מצרים", הולכים אחרי משה לאחר לילה שחגגו בו את קרבן הפסח, חג האמונה. מגיעים לים סוף, הקב"ה בנס נפלא קורע להם את הים.. מטביע את המצרים.. "אז ישיר משה ובני" את השירה.. שירת הים. לכאורה, כבר ביציאת מצרים הם משוחררים, פרעה משלח אותם, "מעבדי פרעה לעבדי ה'", **למה לא שרו כבר ביציאת ממצרים?**

אומר הכלי יקר: מה שלא שרו תיכף בצאתם ממצרים, לפי שידע משה, שעדיין בני ישראל מפקפקין באמונה, עד שראה על הים שהאמינו בה' ובמשה עבדו, "אז ישיר". **אם הם חגגו את חג האמונה והתורה אומרת "ויאמן העם", למה לחשוב שהם מפקפקין באמונה?**

ביציאת מצרים, כוח האמונה שלהם הוא מסירות נפש, הם ראו את "ידו החזקה" וקיבלו כוחות, אבל בכל זאת גם שתי המצוות שעשו במסירות נפש הקרבת השם (האליל של מצרים) וברית המילה, היה צריך משה לפתות אותם בריח גן עדן כדי שיעשו אותם. עדיין מפחדים מהמצרים, אבל עשרת המכות שהקב"ה מכה את מצרים, נוסכים בהם בטחון. **מה נוסף באמונה בים סוף שרק בגללה יכלו לשיר?**

יציאת מצרים היא שלב ראשון בגאולה. **אומר הספורנו:** וגאלתי, בטביעת המצרים בים, כי אחרי מות המשעבדים לא היו עוד ישראל

המשך בעמוד 4

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

לעילוי נשמת רבי שמריהו יוסף חיים בן רבי יעקב ישראל זללה"ה

מאור למדרש

ר' אלעד מ.

שנשמע בשורות טובות

לפני כמה ימים, דודי, אחד מלומדי השיעורים בבית המדרש, ניגש אלי אחרי השיעור עם פרצוף "תשעה באב" ואמר לי שאמנם הוא מתפלל בכל יום שלוש תפילות, שומר שבת, כשרות ובאופן כללי את המצוות ואפילו מגיע לשיעור כמה פעמים בשבוע. ובכל זאת הוא מרגיש "תקוע-רוחנית" הוא לא מתקדם בחיים... סתם תקופה של שחיקה...

התיישבנו ליד השולחן. פתחנו יחד את המשנה במסכת ראש השנה ולמדנו שראש חודש שבט שיחול השבוע הוא ראש השנה לאילנות לשיטת בית שמאי, ולשיטת בית הלל נקבע ראש השנה בחמישה עשר שבט.

וכאן שאלתי את דודי: נראה שזו תקופה קצת מוזרה לקבוע את ראש השנה לאילנות, הם ממש לא חגיגיים בימים האלו, אחרי שלכת ואפילו ניצנים עדיין אין.. היה מתאים יותר ראש השנה לאילנות בניסן, עם הפריחה המהממת! אז למה חז"ל כולם מאוחדים שדווקא בחודש הזה הוא ראש השנה לאילנות?

המשכתי ואמרתי לו: עץ, בכל שנה שעוברת עליו, הוא צובר טבעת אחרי טבעת. יש שנים טובות בהן הטבעת היא עבה ובהירה, יש שנים שחונות בהן הטבעת כהה ומצומקת. אבל בכל שנה העץ מוסיף לעצמו עובי וחוסן כך שאין שנה "מבוזבזת", והסיבה שמלמדים אותנו חז"ל, שראש השנה לאילנות חל דווקא בשבט, היא משום שרוב הגשמים יורדים בדרך כלל עד תקופה זו. ויש לעץ את מה שהוא זקוק לו כדי להמשיך ולצמוח.

אם כך, מכאן יש רק לאן להתקדם, ולכן למרות שהתקופה לא נראית חגיגית, היא חיונית!

ולכן ההרגשה הזו שלך היא סימן לצמיחה, לא לשחיקה. ואת זה נחגוג החודש.

שנזכה לבשורות טובות ולצמיחה. ונזכור להתפלל על הגשמים שימשיכו לרדת ולהצמיח.

חודש טוב.

מאור הלשון

ר' סתיו א.

שמירת הלשון (ח"ב)

שידוע שחטא הלשון שקול כנגד ע"ז, גילוי עריות ושפיכות דמים. ובזה כאמור חטאו. ע"כ.

ועניין אחרון.

ובעבור שישבו לאכול לחם, גם כן הזדמן להם מן השמיים צער. כי כאשר הביאו לו (ליוסף) את בנימין, היו סבורים בעצמם, שבזה כבר מילאו את רצונו, וירשה להם לילך לביתם, אבל לא כן היה. כי ציוה לאשר על ביתו להכין הסעודה, "כי איתי יאכלו האנשים בצהרים", "כי שמעו כי שם יאכלו לחם, ויראו האנשים, כי הובאו בית יוסף ויאמרו על דבר הכסף וגו', ולהתנפל עלינו לקחת אותנו לעבדים", "ויאמר שימו לחם", "וישבו לפניו הבכור בכורתו". וכן כל עניין הגביע נסבב ע"י הסעודה, שראו שהיה מנחש בו בזמן הסעודה, וממילא "מצא" סיבה לחשוד אותם.

ובאמת שהכל היה מידה כנגד מידה! שתחת ישיבתם לאכול לחם בעת שהוא מונח בבור, נגזר עליהם גם כן הזדמנות של ישיבה לאכול לחם באופן מבחיל של צער גדול ונורא, עד שיהודה בעצמו אמר "מה נדבר ומה נצטדק, האלהים מצא את עוון עבדך, הננו עבדים לאדני". והוא כמקבל על עצמו הדין של מעלה, ובזה נסתלק מעליו עיקר הדין של המכירה.

ונהנה מכל המעשה הנורא הזה, נוכל להבין כמה צריך אדם לשמור דיבורו ומעשיו.

וגם נוכל להבין את מידתו הקדושה של יוסף, שאמר "אל ירע בעיניכם כי מכרתם אותי הנה", "וינחם אותם וידבר על ליבם".

וכן גם גדולתו של יוסף, שלא סיפר לאביו מה היה הסיבה מאיתו, עד שנגלה לאביו ברוח הקודש קודם פטירתו ("וישטמוהו ורובו וגו'" ע"ש). ועוד אומרים חז"ל, שהיה נזהר מלהתייחד עם אביו, כדי שלא יחשבו אחיו שיספר לאביו מה שקרה איתם!

עד כאן עניין יוסף והאחים.

בעניין יוסף עם אחיו - חלק ח'

ממשיכים עם ההשלכות, הענשים והבזיונות שסבלו עבור זה, מידה כנגד מידה:

בפעם שעברה למדנו שבעצת יהודה נתרצו למכרו לעבד. ואעפ"י שהגן בעדו, ולא הניחו להרגו, עדיין.. לא רצה למחול לו בשום אופן, שאמר **לכו ונמכרנו**. ובגלל זה, לימים אחר כך, שנכשל אחד מזרע יהודה באיסור קבלת לשון הרע, לא רצה אחד המיוחד מזרע יוסף למחול לו. **ומי הוא שנכשל בשגגה כזה?**

אדונינו דוד המלך ע"ה. שהאמין לציבה מה שדיבר על מפיבושת רעה, ואמר (שמואל ב-יט, ל) (שבת נו:): אתה וציבא תחלקו את השדה, יצתה בת קול ואמרה: רחבעם וירבעם (שהוא מזרע יוסף) יחלקו את המלוכה. והסוף ידוע שאחרי מות שלמה, בא ירבעם וכל ישראל לרחבעם וביקשו שיקל מהם מעט עול הקשה ויעבדוהו, והשיב להם קשות: אבי יסר אתכם בשוטים ואני איסר אתכם בעקרבים. מיד השיבו כולם: איש לאהליך ישראל, והמליכו את ירבעם. והסיבה הייתה מפני קבלת לשון הרע של דוד, כמו שאמרו חז"ל: אלמלא קיבל דוד לשון הרע, לא נחלקה מלכות בית דוד, ולא עבדו ישראל עבודת כוכבים ומזלות, ולא גלינו מארצנו.

והכוונה שהחטא הזה של דוד, השפיע על עם ישראל כמו שזכרנו לעיל. שכעת שהיה צריך לסגור חשבון בעניין, וידוע הוא שאם האדם מוחל למי שהרע לו, ממילא הקב"ה גם מוחל לאותו אדם בעבור זה, ויכלו העם לשנות חשבונו של עולם והיו צריכים (בדעבד) לקבל הגזירה, ולא להוסיף "חטא על פשע". משום שהמלוכה ניתנה רק לזרע יהודה, והעמדת מלך שלא מזרעו, פירושה לעשות הרע בעיני השם.

ומכל מקום, נתגלגל החטא של דוד, העמיד את ישראל בניסיון שלא עמדו בו.

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

לעילוי נשמות
שלום בן אפרים

לעילוי נשמות
שמעון בן דוד

לעילוי נשמות
ענת בת רחל

לעילוי נשמות
אורייתת ניסים עמרם

לעילוי נשמות
משה בן חסן יעקב

לעילוי נשמות
יהונתן בן משה

מאור
הנשמה

את תתחילי! והקב"ה יסיים

"וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה מַה תִּצְעַק אֵלַי דְּבַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִסְעוּ." (שמות יד, טו)

בני ישראל בצאתם ממצרים מגיעים לים סוף ועומדים מולו 'לחוצים פחד' מה יהיה איתם, הם לפניהם, והמצרים מאחור, לאן ילכו? לאן יבואו?

כשיש צרה, מה עושים? מתפללים! אז משה רבנו מתפלל. "ויאמר השם אל משה, מה תצעק אלי" אומר רש"י, בשעה שמשה עומד ומתפלל, אמר לו הקב"ה: עתה לא עת להאריך בתפילה, שישראל נתונין בצרה, "דבר אל בני ישראל ויסעו" אין להם אלא ליסע, שאין הים עומד בפניהם... הקב"ה אומר למשה זה לא הזמן להתפלל, תאמר לבני ישראל שפשוט יסעו, שיכנסו לים.

לא מובן! מה... הקב"ה מכניס את בני ישראל לסכנה? הרי להיכנס לים זה למות!

אלא, בודאי שהקב"ה לא רוצה שבני יטבעו ח"ו, הרי הוא הוציא אותם ממצרים והבטיח להם את ארץ האבות. הוא ביקש שיכנסו, שיתנו נקודת פתיחה והוא כבר יחצה את הים. הקב"ה רוצה ללמד שעזרה משמים מקבלים כשעושים השתדלות, כשמתחילים לזוז!

אומרים חז"ל שקשה פרנסתו של אדם כקריעת ים סוף. פרנסה משמיים, אז את מתפללת על הפרנסה, מה את עוד עושה? יושבת רגל על רגל ומחכה שהיא תגיע עד אלייך? אז נכון שפרנסה היא משמים, אך בנוסף לתפילות, צריכים לצאת לעבוד. ואם אין, אז צריכים לחפש עבודה. כשאומרים שפרנסה משמים, הכוונה היא שאם יש לך חנות פלאפל ובסמוך אלייך נפתחה עוד חנות, אז את תאמיני שפרנסתך מהשמים ומה ששלך שלך ולא תפחדי, כי יש לך חנות, אז יש לך כלי לפרנסה, והפרנסה בוא תבוא.

וכן גם לא יהיה אוכל בבית אם לא תבשלי ולא יהיה סדר וניקיון.. אם לא תקומי ותתחילי גם כשקצת קשה לך, תתחילי והקב"ה יעזור לך.

בישיבה על הספה לא יקרה כלום, הישיבה תעיף אותך יותר ממה שאת עייפה והבית ישאר כמו שהוא. ורק כשתקומי ותחילי שאת עושה השתדלות לצאת ממצב העייפות, או אז הקב"ה יתן לך את הכח והמרץ.

וכן על זה הדרך בכל דבר ודבר שאת רוצה שיקרה, שישתנה, את צריכה לעשות השתדלות. את עושה את שלך והקב"ה עושה את שלו.

ברצונך ללמוד לאפות או לבשל משהו חדש, תני השתדלות עוד פעם ועוד פעם עד שהשם יצליח דרכך.

בחינוך הילדים את משתדלת למצוא את המסגרת החינוכית הטובה בעבורם, והקב"ה ממשיך לך משם ומביא לך את הטוב ביותר. יש לך ילד מאתגר שצריך סיוע? תשתדלי לחפש אחר גורמים המתאימים לעזור לו והקב"ה יסייע בידייך להגיע ליעד הנכון.

וכן בשלום בית.. את תעשי כל השתדלות להיטיב את היחסים עם בעלך והקב"ה יסייע בידייך. הבנת? כוחות לסייעתא דשמיא מקבלים כשמתחילים לנוע! גם כשהעניינים נראים בלתי פתירים, את את שלך תעשי! וכמו שלמדנו מבתיה בת פרעה, כשרצתה להוציא את משה מהמים. התיבה הייתה אמנם רחוקה, אבל העובדה הזו לא מנעה ממנה לעשות השתדלות, והיא הושיטה את ידה אל עבר התיבה והקב"ה האריך לה את היד וכמו שאומרת הגמרא (סוטה יב:). מדהים!! היא רק הושיטה יד והקב"ה מצידו האריך לה אותה, דבר שלא היה ניתן להעלות על הדעת.

אז קדימה יקירתי, הושיטי יד, תני מאמץ, תני נקודת פתיחה והקב"ה ימשיך לך!

כותבת לך לאחר שנתני נקודת פתיחה קטנה והקב"ה סייע! (:

מצד ימין של הפנים, ורק הפה נשאר יבש. הסתכל בפנים והוא רואה קריעת ים סוף.

צלצל לאשתו, אמר לה: "תגידי, מה קורה שם במצרים?" אמרה לו: "אל תשאל, אני עושה ספונג'ה, הדלי מלא מים והסמרטוט בתוך הדלי, והוא נשאר יבש..."

צלצל למלך עמלק, אמר לו: "אגגי, מה קורה אצלכם?" אמר לו: "אתה לא תאמין. אני פותח את הברז ויוצאים שנים עשר זרמים. תקפוץ לפה, זה ממש ג'קוזי..."

צלצל למלך סין מאו-מיאו, אמר לו: "מה אתכם שם בקצה השני של העולם?" אומר לו: "לא טוב, לא טוב..." שאל אותו: "מה קרה?", אמר לו: "אבא שלי נפטר..." מה אתה אומר? ברוך דיין האמת, מתי זה קרה?" "עכשיו, לפני רבע שעה", "איך?", "אתה יודע, אבא שלי הרי כל בוקר קם לבריכה לשחות, נתן קפיצת ראש, בדיוק הייתה קריעת ים סוף, קיבל מכה בראש..."

אמר פרעה: "אם כך, זה לא קשור לא למשה, לא לים סוף, לא לכלום, זו פשוט תופעת טבע שמתרחשת פעם בשלושת אלפים שנה, ומדוע בני ישראל ינצלו את זה ואני לא?" לא חשב פעמיים והוא נכנס...

מצאות הבורא נראית לעין-כל, רק לפעמים הוא משאיר לאדם מקום לטעות...

(אפריון שלמה)

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

לעילוי נשמת יעקב בן אהרון

לעילוי נשמת שלמה בן רחמה

לעילוי נשמת מארי בת רבקה

לעילוי נשמת אליהו בן סלימה

לעילוי נשמת סעידה בת סעיד

לעילוי נשמת ניסים בן פנחס

להקדשות והנצחות נדרים פלוס

מאור הפרשה המשך מעמוד 1

להודות על הצרות שעברו עליו ומהן ימשוך את ההודאה על הישועה והגאולה. (תהילים קיח) "אודך כי עניתני ותהי לי לישועה" אני נותן לך הודיה על העינוי שהיה לי מקודם, כי על ידי זה באה לי הישועה.. ועל שניהם אני מודה, על העינוי ועל הישועה, כי שניהם טובים. "אז ישיר משה" אמר משה לקב"ה, אני פותח ומשורר על אז, כשאמרת ומאז באתי אני משורר על אז, על השיעבוד של אז, שהביאני לגאולה. **אומר המהר"ל (גבורות ד' מז):** השירה הזו היא מורה על מדרגת מעלתם.. כי העלול אשר נמצא מן העילה, משתוקק אל עלותו, אשר היא בו ונמצא ממנו.. וזוהי השירה, השתוקקות העלול אל העלה. כלומר ההרגשה של בנ"י שהם מחוברים לבורא עולם היא הכוח לשורר ולהודות לו יתברך. **שבת שלום!**

המדרש (כא) אומר: בזכות האמונה שרתה עליהם רוח הקודש ואמרו שירה, רבי אומר, אמר הקב"ה כדאי היא האמונה שהאמינו בי ישראל שאקרע להם הים. "אז ישיר" **אומר העמק דבר:** אז, כאשר הגיעו לגמר הצלה, אז הודו לה'. ושירת ההודיה הזו לא הייתה רק על ניסי הים. "וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים, וירא ישראל את היד הגדולה אשר עשה ה' במצרים" **למה הכפילות?** בפשטות, הכוונה ליד הגדולה שעשה ה' למצרים על הים (סוס ורוכבו רמה בים). **אם כן למה לא אמר במשפט אחד?** אלא נראה, שהכוונה היא לניסי מצרים (עשר המכות).

אומר הבית הלוי (שמות טו): כשהגיע האדם להבנת השכל כי מה שקדם להצלתו היה לצורך גאולתו וטובתו ואף כל הצרות שעברו עליו היו למען הביא עליו את הישועה והגאולה.. הרי כשיבוא להודות ולהלל לא תהיה תחילת הודאתו על הישועה וההצלה אלא יתחיל

מאור ההלכה

מתוך 'קיצור הלכות ומנהגים - הלכות שבת' המצורף לספר שתילי זיתים הלכות שבת

רנז - רנט

הלכות הטמנה

יג תנור חשמלי שאפו בו דגים או עופות וכדומה, וכעת הוא מכובה, ומניחים בתוכו סיר לצורך סעודת השבת, מותר לכסות את כל הסיר מערב שבת בשמיכה וכדומה [כא]:

יד מי שכבתה לו הפלטה בשבת מחמת הפסקת חשמל וכדומה, והוא חושש שהמאכל יתקרר, נראה דמותר לכסות את הסיר עצמו בשמיכה וכדומה, אם ישאיר צד אחד מגולה [כב] (עין ז"ר סימן רנז סק"ח):

טו מי שהטמין סירים מערב שבת בשמיכות [כג], אסור להניח בשבת בדרך אגב סיר נוסף תחת השמיכות, אפילו כיסוי חלקי. ואם הניח, בדיעבד אין לאסור את התבשיל (ס"ל סימן רנז ס"ד ד"ה וכן):

טז לפיכך הרוצה לחמם בשבת חלה או פיתה, קרה או קפואה [כד] על הפלטה, או על מיחם המים החשמלי [כה], או על סיר תבשיל הנמצא על הפלטה, לא יכסה אותה בשמיכה אפילו במקצת [כו]. וכן לא יניח אותה בתוך שקית ניילון, שהרי כוונתו היא שהאדים שבתוך השקית ירככו אותה [כז]:

יז מותר להניח מבעוד יום סיר קר על סיר רותח שאינו מונח על הפלטה וכדומה, ולעטוף את הכל במגבות או בשמיכות (שו"ע סימן רנח), לפי שהסיר אינו מוסיף הבל, אדרבה חומו הולך ומתמעט (שת"ז שם סק"ב):

[כא] ואין לדון את המיחם כפלטה מפני גוף החימום שבתוך המיחם, והרי הוא כמניח את החלה על הפלטה בעצמה, והרי בפלטה יש אוסרים. משום דמיחוי כמבשל. כדלעיל סימן רנג ס"ז. כיון שבמיחם לא שייך מיחוי כמבשל. שהרי אין דרך לבשל עליו:

[כב] ואפילו למנהג בני ספרד המקילים כדלעיל הערה טז. היינו דוקא לכסות מער"ש, אבל בשבת אסור לכסות אפילו במקצת. ובדיעבד אם כיסה, לדעת מרן בשו"ע סימן רנז ס"א התבשיל או החלה נאסרה. ולדעת המשנ"ב בהבנת דברי רמ"א. הטמנה במקצת מותרת אפילו בשבת, ואפילו על הפלטה. והארכתי בזה לעיל ס"ט. ויש לסמוך עליו שלא לאסור התבשיל או את החלה:

[כג] ונראה שיש להתיר אם כוונתו כדי שלא תתפורר החלה, או כדי שהחלה לא תהיה בשרית:

[כא] שהרי התנור הולך ומתקרר, ואינו מוסיף הבל, וכמ"ש השת"ז סימן רנח סק"ב. ומ"ש המשנ"ב סימן רנז סקמ"ג מחלוקת בזה, שיש מחמירים שלא להעמיד קדירה מער"ש על התנור מלמעלה ולכסותה בבגדים. כיון שחום התנור מוסיף הבל. עיי"ש. י"ל שזהו דוקא בתנור שלהם, שגם אם אין שם אש, מ"מ הוא חם מאד למשך שעות רבות, משא"כ תנור שלנו שהוא הולך ומתקרר:

[כב] שאין כאן ריבוי חום, אלא שמירה על המצב הקיים. ויש לסמוך על הרמ"א והמשנ"ב המקילים בכיסוי חלקי, אפילו שיש מקור חום:

[כג] לדעת מרן, דין זה הוא כשהסירים אינם על הפלטה, שעל הפלטה אסור להטמין. כדלעיל ס"ו. ולמנהג בני ספרד דלעיל הערה טז, דין זה הוא אפילו כשהסירים על הפלטה:

[כד] וינער תחילה את הקרח הדבוק בה, שלא יהיה חשש בישול: